

Μικρή Χριστουγεννιάτικη Ιστορία

Κάποτε, έξω από την εκκλησία ενός χωριού, είχε φυτρώσει ένα έλατο. Δεν είχε άλλα δέντρα ή λουλούδια γύρω του συντροφιά. Κοιτούσε με λαχτάρα τα άλλα έλατα που είχαν σχηματίσει συστάδες, για να κάνουν παρέα πάνω στα βουνά και ζήλευε την τύχη τους. «Αχ», αναστέναζε συχνά και μονολογούσε, «δεν υποφέρεται τόση μοναξιά.» Μόνο τις Κυριακές και σε κάποιες γιορτές που οι κάτοικοι πήγαιναν στην εκκλησιά, μόνο τότε, γεννιόταν μέσα του η ελπίδα ότι κάποιος θα του δώσει σημασία. Όμως όλοι το προσπερνούσαν βιαστικοί. Κανένας δεν είχε τον χρόνο να ασχοληθεί με ένα λυπημένο δέντρο. Ακόμα και τα παιδιά, που τις άλλες μέρες έτρεχαν στις αυλές και τις αλάνες, έξω από την εκκλησία ήταν πολύ σοβαρά και κατευθύνονταν βιαστικά στα σπίτια τους, για να διαβάσουν τα μαθήματα της Δευτέρας.

Έτσι περνούσε ο καιρός στο χωριό, βαρετά και μελαγχολικά. Στο μεταξύ, το έλατό μας μεγάλωσε. Πήρε ύψος, τα φυλλώματά του πύκνωσαν, τα κλαδιά του μάκρυναν και θέριεψαν κι ο κορμός του δυνάμωσε. Ήλπιζε ότι τώρα, που πήρε μπόι, κάποια σημασία θα του έδιναν οι άνθρωποι, αλλά τίποτα. Μάταιος κόπος. Κανένας δεν ασχολούνταν μαζί του.

Όσπου μπήκε ο χειμώνας. Τα παιδιά άρχισαν να φοράνε μάλλινα πουλόβερ και οι νοικοκυρές να ψήνουν όλο και περισσότερα γλυκά. Οι κάτοικοι, με δώρα στα χέρια, βιαστικοί, έμπαιναν στα σπίτια τους για να ζεσταθούν. Από τις καμινάδες των τζακιών έβγαине καπνός και μυρωδιά από κάστανα. Όλη αυτή η αναταραχή και η κίνηση για κάποιον λόγο παρηγορούσε το δέντρο μας. Σιγά – σιγά έφταναν τα Χριστούγεννα.

Εκείνη τη μέρα, ξύπνησε από τις μελωδίες των παιδιών. Έκαναν πρόβες για τη χριστουγεννιάτικη γιορτή στον πρόναο της εκκλησίας. «Αλληλούια, αλληλούια», τραγουδούσαν με τις όμορφες φωνές τους. Το έλατο χαιρόταν να τα ακούει.

Όμως εκείνη τη στιγμή, είδε μπροστά του, στον δρόμο, να περνάνε άνθρωποι με κομμένα έλατα στα χέρια. Το δέντρο τρόμαξε. Δεν το ένοιαζε τώρα η μοναξιά, μόνο σκεφτόταν: «Λες να με κόψουν και μένα; Τι κακό είναι αυτό που βρήκε τα έλατα; Τι κακό θα βρει κι εμένα;»

Μες στην αγωνία πέρασε εκείνο το απόγευμα το δεντράκι μας. Όμως το βράδυ, κοιτάζοντας τα παράθυρα των γύρω σπιτιών, η αγωνία του μετατράπηκε σε ζήλια. Όλα τα έλατα στολισμένα και φωτισμένα με τα γιορτινά τους λαμπάκια, έλαμπαν από τα παράθυρα των σπιτιών μέσα στη νύχτα, προσφέροντας ασφάλεια στους αργοπορημένους περαστικούς. «Τι όμορφα που τα στόλισαν! Ας με έκοβαν και μένα, αν ήταν να με στολίσουν έτσι!», σκέφτηκε το έλατο.

Σε δυο μέρες έφταναν τα Χριστούγεννα. Είχαν αρχίσει οι σχολικές διακοπές. Τα παιδιά χαρούμενα τραγουδούσαν στους δρόμους: «Γιορτινά τραγούδια ηχούνε...».

Και το δέντρο μας μελαγχολικό στεκόταν ακίνητο και παρατηρούσε τις ετοιμασίες. Ώσπου...

Εκείνη τη μέρα, το απόγευμα ένα χέρι άγγιξε το κορμό του δέντρου μας. Ήταν ένα κοριτσάκι, η Μαρία, η κόρη του παπα-Αργύρη. «Ήρθε η ώρα να σε στολίσουμε και σένα, τι λες;», είπε και του κρέμασε κάποιες κατακόκκινες μπάλες στα κλαδιά. «Θα είσαι το αστέρι που θα οδηγήσει τους ανθρώπους στην εκκλησία, μέσα στη νύχτα των Χριστουγέννων. Κι άλλα παιδιά μαζεύτηκαν γύρω από τη Μαρία. Μέσα στα γέλια, καθάρισαν το έλατο από τα χιόνια, κρέμασαν στα κλαδιά του χρωματιστές μπάλες και το στόλισαν με άσπρες γιρλάντες.

«Και τώρα το πιο σημαντικό», φώναξε η Μαρία σε όλους τους φίλους της. Έβγαλε από ένα κουτί τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια. Με τη βοήθεια όλων τα πέρασε δυο-τρεις γύρες από το δέντρο μας. «Έτοιμο!», ζητωκραύγασαν τα παιδιά και άρχισαν να τραγουδάνε: «Ω, έλατο, ω, έλατο, μ' αρέσεις πώς μ' αρέσεις...»! Το δέντρο μας ένιωθε πιο χαρούμενο από ποτέ. Τόση ευτυχία δεν μπορούσε ποτέ του να τη φανταστεί! Το όνειρό του είχε γίνει πραγματικότητα. Συγκινημένο, άρχισε να κουνάει τα κλαδιά του στο ρυθμό

του τραγουδιού.

Ήταν ξημερώματα 25^{ης} Δεκεμβρίου. Μέσα στο σκοτάδι, άνθρωποι ντυμένοι τα καλά τους, έκλεισαν τις πόρτες των σπιτιών τους και κατευθύνθηκαν προς την εκκλησία. Από μακριά, έβλεπαν το φωτισμένο δέντρο στην αυλή της εκκλησίας και ένιωθαν μια ζεστασιά. Ανοίγοντας την αυλόπορτα, στέκονταν για λίγο να το καμαρώσουν και έπειτα

έμπαιναν στον ναό νιώθοντας ήδη μια γαλήνη. Και το δέντρο μας στολισμένο, φωτεινό και καταχαρούμενο σίγουρα αν είχε ανθρώπινη φωνή θα διαλαλούσε δυνατά: «Ελάτε, ελάτε, ξημέρωσαν Χριστούγεννα! Η εκκλησιά σας περιμένει! Από 'δω! Από 'δω!»

Σε λίγο θα άρχιζε η Θεία Λειτουργία. Σε λίγο ο Χριστός θα ξαναγεννιόταν στις καρδιές των ανθρώπων.

Αλέξανδρος Σαββόπουλος

Ανακτήθηκε 17/12/23 από <https://www.pemptousia.gr/2023/11/mikri-christougenniatiki-istoria/>.